

L'ESCRITORA I L'ASCENSOR

La reconeguda escriptora pirinenca de novel·la negra va arribar un dia radiant del mes d'abril a la seu de l'associació cultural d'una vila de mar, acompanyada de dues amigues.

—Me'n tornaria de pet a muntanya. Quina xafogor! Al litoral només s'hi pot anar en ple l'hivern —remugava la lletraferida, a qui havien convidat a donar una conferència sobre la seva especialitat literària.

—Maria Lluïsa, no rondinis si no vols que ens prenguin pel que som, tres dones grans que entre totes passem dels dos-cents cinquanta anys —va fer la Roseta, una de les acompanyants.

La novel·lista la va mirar amb reprovació i va engegar-li mentalment: “que s'empatolla ara aquesta amb això de l'edat!”

El president de l'associació, un home prim, calb i sol·lícit, les va acompanyar a l'ascensor i els va dir que no pugessin més de dues alhora per recomanació dels de manteniment, mentre mesurava de cua d'ull el pes no gens menyspreable de les tres venerables ancianes.

—I ara! —es violentà la Maria Lluïsa. No necessito pas cap ascensor, jo. A muntanya no tenim aquests artefactes. Sempre pujo per les escales.

—I tant, com vulgui, senyora —va condescendir ell.

Enfilaren l'escala, l'escriptora al capdavant seguida de les dues amigues i, tancant la comitiva, el president, que adequava el seu pas al d'elles, més pausat.

—En aquest primer pis hi ha la cafeteria-restaurant on després soparem —digué l'home que arribava al replà on s'havien aturat les tres dones projectant alguns

esbufecs—. També podem agafar aquí l'ascensor, si ho desitgen —va suggerir, adonant-se del panteix de les senyores.

—No cal, no cal. Estem perfectament. Continuarem escales amunt —va respondre, gairebé ofesa, l'escriptora.

Encara no havien arribat al segon pis que la Maria Lluïsa s'aturà, es va girar en rodó cap a la Roseta, que li enviava alenades al clatell, i digué:

—Noto altre cop aquell dolor entre popa i popa.

—Perdoni. Què ha dit? —va intervenir el president, que no havia entès a què es referia.

—Li ha agafat dolor al mig del pit —va aclarir la Roseta.

—Una angina de pit! —va exclamar l'home, que va identificar-se com a metge-odontòleg i va córrer cap a la cafeteria:

—Algú té una cafinitrina?

—Una aspirina? —va respondre el cafeter, que feia trenta-cinc anys que era darrere la barra i se li havia endurit l'oïda del xivarri de la clientela.

—No! Cafinitrina! Ca-fi-ni-tri-na —s'esgargamellà l'odontòleg.

Quatre parroquians, de la dotzena que feien la botifarra i d'altres tants que s'ho guaitaven, van aixecar el braç esgrimint sengles capsetes del medicament que s'havien tret de l'infern de l'americana.

—Posi-se'l sota la llengua —manà el president a la literata mentre li'n donava un comprimit.

—Ca, home! —va fer ella, amb una ganyota—. Ja se m’ha passat. Ho he tingut altres vegades i sempre desapareix sol. Ja sé de què va això de l’angina de pit.

—Avisaré una ambulància per si de cas li torna —argumentà ell, previngut.

—Ni de broma! —va fitar-lo la dona amb mirada amenaçadora.

Un cop a la sala d’actes, abans d’entrar en matèria, la Maria Lluïsa asseverà davant un auditori amb una mitjana d’edat semblant a la seva:

—Com va aclarir Ernest Hemingway a “El vell i el mar”, l’important no és guanyar o perdre sinó esforçar-se per assolir allò que vols. Com acabo de fer jo ara mateix pujant per l’escala i com faig cada dia al meu poble, al Pirineu, caminant amunt per la muntanya, a despit dels dolors que pugui tenir o que em puguin sobrevindre.

Tot just acabada aquesta introducció, van sentir l’estridentia de la sirena d’un vehicle que s’aturava davant de l’edifici.

La novel·lista, que es disposava a iniciar la conferència, es va mossegar la llengua i, enfadada, renyà el president, que seia a primera fila:

—No hem convingut que re d’ambulàncies!?

—Perdoni, senyora Maria Lluïsa. Són els bombers. Tres persones s’han quedat atrapades a l’ascensor i a una d’elles li ha agafat un atac de claustrofòbia — respongué ell, molt seriós.

—És clar, no són gent de muntanya... —va riure per sota el nas l’escriptora.